

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Amsterdam, van 6 maart 2012 in zaak nr. 12/6402 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 februari 2012 is de vreemdeling in vreemdelingenbewaring gesteld. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 maart 2012, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, de opheffing van de maatregel van bewaring met ingang van die dag bevolen en de vreemdeling schadevergoeding toegekend. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 maart 2012, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste grief klaagt de minister, kort samengevat, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij niet nader heeft gemotiveerd waarom uit de grond, dat de vreemdeling verdacht wordt of veroordeeld is vanwege een misdrijf, volgt dat een risico op onttrekking aan het toezicht bestaat.

Daartoe voert de minister aan dat hij ter zitting bij de rechtbank erop heeft gewezen dat een deel van de strafbare antecedenten van de vreemdeling ziet op diens aanwezigheid in Nederland als ongewenst verklaarde vreemdeling. De rechtbank heeft miskend dat de veroordelingen van de vreemdeling ter zake van het in weerwil van een ongewenstverklaring hier te lande verblijven, wel degelijk kunnen dienen als een aanvullende grond om aan te nemen dat het risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken, aldus de minister.

2.1.1. Uit onder meer de uitspraak van de Afdeling van 12 april 2012, in zaak nr. 201200612/1/V3 (www.raadvanstate.nl), volgt dat de minister dient toe te lichten waarom uit de gehanteerde bewaringsgronden kan worden afgeleid dat aannemelijk is dat het risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken. Een zodanige toelichting kan slechts achterwege blijven voor zover uit de aard van de desbetreffende bewaringsgrond reeds aanstonds van zodanig risico blijkt.

2.1.1.1. Uit het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting bij de rechtbank blijkt dat de minister de grond, dat de vreemdeling veroordeeld is ter zake van het plegen van een misdrijf en wordt verdacht van het plegen van een misdrijf, heeft toegelicht door erop te wijzen dat de vreemdeling al jaren geleden ongewenst is verklaard en dat hij al meerdere malen is veroordeeld wegens het als ongewenst verklaarde vreemdeling in Nederland verblijven. Dit standpunt heeft de minister in hoger beroep nader onderbouwd door het overleggen van een uittreksel uit de Justitiële

Documentatie met betrekking tot de vreemdeling.

Uit voornoemd uittreksel blijkt dat de vreemdeling tussen 1 november 2007 en 12 mei 2011 meerdere malen met politie en justitie in aanraking is gekomen vanwege overtreding van artikel 197 van het Wetboek van Strafrecht. Hoewel niet iedere overtreding tot een veroordeling heeft geleid, blijkt daaruit dat de vreemdeling, ondanks zijn ongewenstverklaring en veroordelingen deswege, blijft volharden in zijn verblijf hier te lande. Nu daaruit voorts blijkt van een risico dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken zodra zijn uitzetting aanstaande is, heeft de minister de grond, dat de vreemdeling wordt verdacht of is veroordeeld vanwege een misdrijf, terecht aan de bewaring ten grondslag gelegd.

De klacht is derhalve terecht voorgedragen, maar de grief kan niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak nu de rechtbank reeds onweersproken heeft overwogen dat het risico van onttrekking aan het toezicht blijkt uit de overige gronden die aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd.

2.2. In de tweede grief klaagt de minister, samengevat weergegeven en voor zover thans van belang, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft onderbouwd waarom in het geval van de vreemdeling niet met een lichter middel dan bewaring kon worden volstaan nu de door de vreemdeling gestelde contacten met de Surinaamse autoriteiten en de Internationale Organisatie voor Migratie (hierna: de IOM) niet door de minister worden betwist en de minister evenmin een antwoord kon geven op de vraag of de uit 2009 daterende laissez passeraanvraag nog in behandeling is bij de Surinaamse autoriteiten.

Daartoe voert de minister aan dat hij op basis van de aan de maatregel ten grondslag gelegde gronden mocht aannemen dat er een risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken, dat de vreemdeling al geruime tijd illegaal in Nederland verblijft en sinds 11 april 2007 ongewenst is verklaard. De vreemdeling heeft pas zeer recent een afspraak met de IOM gemaakt, op welke afspraak hij vervolgens niet is verschenen. Gelet daarop kan niet worden gesteld dat de vreemdeling zelfstandig gevolg zal geven aan de op hem rustende vertrekplicht. De rechtbank heeft ten onrechte doorslaggevende betekenis toegekend aan de door de vreemdeling gestelde activiteiten in verband met zijn terugkeer naar Suriname. Het een en ander klemmt temeer nu de vreemdeling eerder al een lichter middel dan inbewaringstelling opgelegd heeft gekregen in de vorm van een meldplicht, zonder dat dit tot enig concreet resultaat heeft geleid, aldus de minister.

2.2.1. De rechtbank heeft in de aangevallen uitspraak, voor zover thans van belang, overwogen dat de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het risico bestaat dat de vreemdeling zich aan het toezicht zal onttrekken nu hij Nederland niet op de voorgeschreven wijze is binnengekomen, zich enige tijd aan het toezicht heeft onttrokken, niet beschikt over voldoende middelen van bestaan en ongewenst is verklaard, maar dat de minister niettemin onvoldoende heeft onderbouwd waarom in het geval van de vreemdeling niet met een lichter middel dan de inbewaringstelling kon worden volstaan. Daartoe acht de rechtbank

redengevend dat de vreemdeling onbetwist heeft gesteld dat hem in 2011 een meldplicht is opgelegd, waaraan hij zich heeft gehouden, en dat hij in 2010 diverse malen bij de Surinaamse ambassade heeft geïnformeerd naar de stand van zaken met betrekking tot zijn laissez passeraanvraag van 25 februari 2009. Voorts wijst de rechtbank erop dat de vreemdeling in maart 2011 een herseninfarct heeft gehad waardoor hij niet in staat was om actie te ondernemen en dat hij op 2 februari 2012, daags voordat hij in strafrechtelijke detentie raakte, een afspraak had met de IOM, dat de vreemdeling op die afspraak is verschenen maar niet direct te woord werd gestaan en niet langer kon wachten omdat hij nog een afspraak had met zijn neuroloog. De vreemdeling heeft ter zitting benadrukt dat hij terug wil naar Suriname, dat hij door zal gaan met het werken aan zijn terugkeer en dat hij zelf contact zal opnemen met de IOM.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 28 april 2011 in zaak nr. 201100194/1/V3 (www.raadvanstate.nl)), dient de rechtbank bij de beantwoording van de vraag of in het geval van de vreemdeling met toepassing van een lichter middel had kunnen worden volstaan, enige terughoudendheid in acht te nemen en dient zij te beoordelen of de minister zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen dan de inbewaringstelling doeltreffend konden worden toegepast.

2.2.3. De vreemdeling heeft geen hoger beroep ingesteld tegen het oordeel van de rechtbank dat er voldoende gronden aan de bewaring ten grondslag zijn gelegd die de conclusie rechtvaardigen dat het risico bestaat dat hij zich aan het toezicht zal onttrekken.

2.2.4. De rechtbank heeft door te overwegen als zij heeft gedaan onvoldoende betekenis gehecht aan de door de minister gestelde omstandigheden dat de vreemdeling al sinds 1986 illegaal in Nederland verblijft, sinds 11 april 2007 ongewenst verklaard vreemdeling is en eerst zeer recent een afspraak heeft gemaakt met de IOM om zijn terugkeer naar Suriname te faciliteren. Evenzeer heeft zij onvoldoende betekenis gehecht aan de omstandigheid dat de vreemdeling gedurende de periode dat hem een meldplicht was opgelegd geen kenbare inspanningen heeft verricht om terug te keren naar zijn land van herkomst, zodat de toepassing van dit lichter middel niet effectief is gebleken.

2.2.5. Gelet op het vorenstaande heeft de minister zich niet ten onrechte op het standpunt gesteld dat in het geval van de vreemdeling geen andere afdoende maar minder dwingende maatregelen dan de inbewaringstelling doeltreffend meer konden worden toegepast.

2.2.6. De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen overigens in grief 2 en in grief 3 is aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep van de vreemdeling tegen het besluit van 24 februari 2012 beoordelen in het licht van de daartegen in

eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover deze, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling heeft betoogd dat het zicht op uitzetting naar Suriname ontbreekt nu de laissez passer-aanvraag ruim drie jaar geleden is ingediend en er nog geen reactie van de Surinaamse autoriteiten is ontvangen.

2.4.1. Daargelaten de vraag of de laissez passer-aanvraag uit 2009 nog in behandeling is bij de Surinaamse autoriteiten, dient de minister thans, nu de vreemdeling op 24 februari 2012 wederom in bewaring is gesteld, de gelegenheid te krijgen onderzoek te doen naar de mogelijkheid de vreemdeling uit te zetten naar Suriname. In dat verband is van belang dat de Surinaamse autoriteiten destijds het verzoek om afgifte van een laissez passer in behandeling hebben genomen en niet hebben medegedeeld dat voor de vreemdeling geen laissez passer kan of zal worden afgegeven.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans diensgevolge buiten het geding.

2.6. Het beroep van de vreemdeling dient alsnog ongegrond te worden verklaard. Er is geen grond voor schadevergoeding.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 6 maart 2012 in zaak nr. 12/6402;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.
- IV. wijst het verzoek om schadevergoeding af.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. G. van der Wiel, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

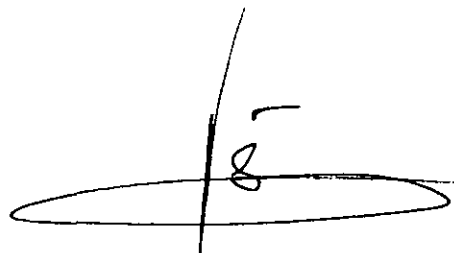
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 augustus 2012

345-644

Verzonden: 27 augustus 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser